

ПРИКАЗКА ЗА КИТА И ХИТРАТА РИБКА.

Отъ Р. Киплингъ.

I.

Еднажъ въ морето, моя миличка, живѣлъ китъ, който ялъ рибки. Ялъ той всички рибки, каквито се въдѣли изъ морето, като разтварялъ устата си на всички страни.

Най-послѣ въ морето останала една малка хитра рибка и тя плувала около дѣсното ухо на кита, тъй че той не могълъ да я улови.

Китътъ се издигналъ на опашката си и казалъ: „Азъ съмъ гладенъ“. Хитрата рибка му отговорила:

— „Велики владѣтелю на океана, опитвалъ ли си човѣшко месо?“

— „Не съмъ“, отговорилъ китътъ. — „Вкусно ли е то?“

— „Вкусно е, ала твърдѣ неспокойно“, отговорила малката рибка.

— „Тогава иди и ми донеси, за да закуся“, казалъ китътъ и тъй силно махналъ съ опашка, че цѣлото море се развълнувало.

— „Слушай“, отговорила малката хитра рибка, „иди срѣдъ морето. Тамъ ще намѣришъ човѣкъ, седналъ на салъ, обутъ въ сини памучни панталони съ прѣзраменки (не забравяй, моя мила, прѣзраменкитѣ!), а въ джеба му има чекия. Той е нещастенъ морякъ, пострадалъ отъ коработрошение. Азъ съмъ длъжна да те прѣдупрѣдя, че този човѣкъ е съ необикновена ловкостъ и голѣмъ умъ.

II.

Китътъ заплувалъ колкото сила ималъ, дошълъ срѣдъ морето и видѣлъ човѣка, седналъ на салъ. Той билъ обутъ въ сини памучни панталони, ималъ прѣзраменки (запомни, моя миличка, хубаво прѣзраменкитѣ!) и въ джеба си ималъ чекия. Този човѣкъ билъ нещастниятъ морякъ, пострадалъ отъ коработрошение. Той билъ потопилъ краката си въвъ водата.

Китътъ разтворилъ цѣлата си уста и погълналъ моряка, пострадалъ отъ коработрошение, погълналъ и сала, на който седѣлъ, и синитѣ памучни панталони, и прѣзраменкитѣ и чекията, която била въ джеба му. Той погълналъ всичко